

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/74/2023
Identifikačné číslo spisu:	5722201656
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5722201656.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právne veci navrhovateľa R. U., narodeného D., bytom Y., zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s. r. o., so sídlom Martin, Kuzmányho 4, IČO: 55 732 453, o potvrdenie vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18Vyd/1/2022, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2023 sp. zn. 7Co/149/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .
Navrhovateľ nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I.

1. Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 2. augusta 2022, č. k. 18Vyd/1/2022-28 zamietol návrh navrhovateľa na začatie konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - pozemku parc. č. 113/6, vo výmere 2160 m² - orná pôda, zapísaného na LV č. XXX, Okresný úrad Y. - katastrálny odbor, okres Y., Obec M., k. ú. M. (ďalej ako „nehnuteľnosť“) po jeho starej mame R. U., rod. Q., narodenej D., zomrelej D. (ďalej ako „stará matka navrhovateľa“).

2. Súd prvej inštancie aplikujúc § 10, § 359c ods. 1, ods. 2, § 359d ods. 1, ods. 2, § 359e zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej ako „CMP“) a § 130 ods. 1, § 134 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“) návrh na začatie konania zamietol z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359f ods. 1 CMP. Navrhovateľ bol vyzvaný na doplnenie návrhu o opísanie skutočností podstatných pre posúdenie predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v zmysle § 359d ods. 2 CMP. Navrhovateľ návrh uvedeným smerom nedoplnil. Vychádzajúc z obsahu darovacej zmluvy medzi starou matkou navrhovateľa a navrhovateľom, spísanej formou Notárskej zápisnice dňa 9. novembra 1995, N 263/94, NZ 283/94 (ďalej ako „darovacia zmluva“), dospel prvoinštančný súd k záveru, že navrhovateľ nebol dobromyseľný už na začiatku užívania predmetnej nehnuteľnosti, lebo obsahom darovacej zmluvy sa oboznámil so skutočnosťou, že mu poručiťka darovala len pozemky v k. ú. M.. Aj s ohľadom na

hospodárnosť konania, vychádzajúc z § 359e ods. 3 CMP, súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle § 10 ods. 1 CMP a do konania nepribral ako účastníkov právnych nástupcov po starej matke navrhovateľa, ako vyplývali z dedičskej veci vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. D/1609/95 (ďalej ako „dedičská vec“).

3. Na základe navrhovateľom predložených listinných dôkazov, vykonaného šetrenia a obsahu dedičskej veci dospel prvoinštančný súd k záveru, že navrhovateľ neosvedčil splnenie procesných a hmotnoprávnych podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním, preto neboli splnené podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359g ods. 1 CMP.

4. Súd prvej inštancie, poukazujúc na závery vyjadrené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/260/2008, konštatoval, že navrhovateľ neuviedol presne odkedy-dokedy nehnuteľnosť dobromyseľne a nerušene užíval a kedy nadobudol vlastnícke právo vydržaním a neosvedčil dobromyseľnosť ako základnú podmienku oprávnenosti držby v zmysle § 134 ods. 1 OZ. Z uvedených dôvodov návrh navrhovateľa zamietol v súlade s § 359e ods. 2 CMP.

II.

5. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie navrhovateľa uznesením z 28. februára 2023 č. k. 7Co/149/2022-51 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako správne potvrdil a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, konštatoval správnosť dôvodov, pre ktoré prvoinštančný súd zamietol návrh a zdôraznil, že navrhovateľ nemohol byť dobromyseľný, že mu stará matka darovala aj pozemok, ku ktorému sa domáhal vydržania, keď v darovacej zmluve spísanej vo forme notárskej zápisnice boli darované nehnuteľnosti jednoznačne špecifikované a dokonca zdôraznené, že sa jedná „len o pozemky v kat. úz. M.“, pričom sporný pozemok sa nachádza v kat. úz. M.. Navyše v čase spisovania notárskej zápisnice nebolo vlastníctvo starej matky navrhovateľa evidované na liste vlastníctva. Významná bola podľa odvolacieho súdu aj skutočnosť, že na prídelovej listine, na základe ktorej bol vykonaný zápis nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností, bolo vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti pridelené aj R. U., manželovi starej matky navrhovateľa. Na okraj odvolací súd poznamenal, že s prihliadnutím na dané dôvody a skutočnosť, že navrhovateľ neoznačil účastníkov konania v súlade s § 359c ods. 2 CMP, súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle § 10 ods. 1 CMP, nakoľko by sa jednalo iba o formalitu.

III.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal navrhovateľ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP a z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhol zrušenie napadnutého uznesenia ako aj uznesenia súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

7. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ odôvodnil tým, že odvolací súd bez ďalšieho prevzal argumentáciu súdu prvej inštancie, nezaoberal sa námietkami navrhovateľa a nevysporiadal sa, rovnako ako súd prvej inštancie, s argumentáciou navrhovateľa týkajúcou sa nezapísania nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností a jeho nezahrnutia do darovacej zmluvy, jeho presvedčenia, že je vlastníkom predmetného pozemku, a že bol dobromyseľný. Z uvedeného dôvodu považoval dovolateľ rozhodnutie odvolacieho súdu za arbitrárne a nedostatočné. Taktiež podľa dovolateľa súdy nevzali do úvahy zápisnicu o predbežnom vyšetrení dedičskej veci po starej matke navrhovateľa, v ktorej je uvedené, že poručiťka nevlastnila žiadne nehnuteľnosti, všetok majetok prepísala ešte za života na navrhovateľa. Podľa dovolateľa mal byť predmetný pozemok podľa vtedajšej vôle starej matky zahrnutý do darovacej zmluvy a on bol vyše 26 rokov v presvedčení a dobrej viere, že je v jeho vlastníctve. Keďže pozemky začal užívať po smrti starej mamy, t. j. od XX. XX. XXXX, k vydržaniu došlo dňom 29. 11. 2005.

8. Dovolateľ taktiež namietal, že odvolací súd nevzal do úvahy zmysel a účel § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 OZ, ktorým nie je skomplikovanie nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, ale naopak, za podmienok uvedených v týchto ustanoveniach dať možnosť usporiadať si vlastnícke právo nie na

základe neplatných právnych titulov, ale na základe okolností svedčiacich o poctivosti nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Zmyslom týchto ustanovení bolo uľahčiť dosiahnutie zápisu vlastníctva v katastri nehnuteľností po splnení predpokladov pre vydržanie vlastníctva upravených v OZ. Výklad uvedených ustanovení OZ, ktorý v značnom rozsahu a podstatným spôsobom vylučuje možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k pozemku vydržaním, je potrebné podľa dovolateľa považovať jednoznačne za neprípustný.

9. Podľa dovolateľa rovnako nebolo správne, ak odvolací súd označil iba za formalitu, že prvoinštančný súd nepostupoval v zmysle § 10 ods. 1 CMP, pretože postup súdu, ktorý nie je v súlade so zákonom, nikdy nemožno označiť za formalitu.

IV.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

11. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštalácie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

12. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

13. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštalácia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

14. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

15. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnené uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné

podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

16. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f) CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

17. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia ale nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade.

20. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

21. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

22. Dovolateľ prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl v zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre jeho arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie.

23. Pokiaľ dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) bolo nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi už konštantne uvádza, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10., 9Cdo/248/2021) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

24. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

25. Z viacerých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva a z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je (a to aj z hľadiska viacerých aspektov týkajúcich sa kvalitatívnej stránky odôvodňovania súdnych rozhodnutí) porušením ústavou a Dohovorom garantovaného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Medzi požiadavky kladené na kvalitu odôvodňovania súdnych rozhodnutí možno zaradiť požiadavky o zákaze vnútornej rozpornosti argumentácie (požiadavka relevantnosti, jasnosti, presnosti a konkrétnosti argumentu), povinnosť odôvodniť odklon od existujúcej judikatúry, povinnosti „vyrovnať sa“ s ústavnoprávnym argumentom a názormi právnej vedy, možnosti odvolacieho súdu prevziať argumenty prvoinštančného súdu a iné.

26. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

27. Dovolací súd konštatuje, že obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Odvolací súd potvrdil zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie, nakoľko sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Už z odôvodnenia súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd dostatočne jasne a presvedčivo uviedol, prečo navrhovateľ nesplnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním, konkrétne prečo nemožno navrhovateľa považovať za dobromyseľného (ods. 22., 23. rozhodnutia súdu prvej inštancie). Rovnako odvolací súd veľmi podrobne a výstižne reagoval na

všetky podstatné odvolacie námietky navrhovateľa (ods. 8 rozhodnutia odvolacieho súdu, ods. 5 tohto uznesenia). Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižších inštancií nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že rozhodnutie nebolo odôvodnené podľa predstáv dovolateľa. Vzhľadom na uvedené nemožno prisvedčiť námietkam dovolateľa o nedostatočnosti, či nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 10 ods. 1 CMP ak sa niekto z tých, o ktorých právach a povinnostiach sa má konať, nezúčastní konania od jeho začatia, vydá súd, len čo sa o ňom dozvie, uznesenie, ktorým ho priberie do konania ako účastníka.

Podľa § 359 ods. 2 CMP návrh na začatie konania o potvrdení vydržania musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí podania opísanie skutočností, z ktorých vyplýva, že navrhovateľ splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním, označenie nehnuteľnosti podľa údajov z katastra nehnuteľností a označenie dňa, keď navrhovateľ nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržaním. Skutočnosti podľa prvej vety musí navrhovateľ osvedčiť.

Podľa § 129 CSP v spojení s § 2 CMP ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní (ods. 1). V uznesení podľa odseku 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť (ods. 2). Ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať (ods. 3).

Podľa § 359e CMP ak sa návrh na začatie konania o potvrdení vydržania neodmietne podľa § 8 ods. 1, súd preskúma, či navrhovateľ osvedčil, že nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržaním. Súd môže sám vykonať potrebné šetrenia na overenie správnosti tvrdení navrhovateľa alebo môže vyzvať navrhovateľa, aby označil ďalšie dôkazy na preukázanie skutočností, z ktorých vyplýva, že splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním (ods. 1). Súd návrh na začatie konania o potvrdení vydržania uznesením zamietne, ak zistí, že nie sú splnené podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359f ods. 1 (ods. 2).

Podľa § 359f ods. 1 CMP ak navrhovateľ osvedčil, že splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním, súd vydá vyzývacie uznesenie.

28. V danom prípade dovolateľ porušenie svojho práva na spravodlivý proces videl v tom, že prvoinštančný súd nepostupoval v zmysle § 10 ods. 1 CMP.

29. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, teda z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom v konaní o potvrdení vydržania znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces je potrebné konštatovať, že nepribratím ďalších do úvahy prichádzajúcich účastníkov konania nemohlo dôjsť k porušeniu práva navrhovateľa (dovolateľa) na spravodlivý proces. Také porušenie by mohli dôvodne namietat len osoby, ktoré do tohto konania mali byť, ale neboli pribraté. Dovolací súd preto vo vzťahu k námietke, že súdy mali postupovať v zmysle § 10 ods. 1 CMP, nepovažoval dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP za prípustné.

30. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že konanie o potvrdení vydržania upravené v § 359a a nasl. CMP, je konaním so špecifickým procesným postupom. Ustanovenie § 359e ods. 3 CMP ako

špeciálna procesná norma umožňuje odklon od procesného postupu v zmysle všeobecnej úpravy obsiahnutej v § 10 ods. 1 CMP.

31. Dovolateľ v dovolaní podľa § 420 písm. f) C S P namietal (podľa jeho obsahu) nesprávne vyhodnotenie darovacej zmluvy, od ktorej odvodzuje dôvodnosť podania návrhu na začatie konania o vydržaní.

32. Ako je uvedené vyššie, konanie o potvrdení vydržania (§ 359a až § 359k CMP) je pomerne formálne a má znaky skôr registrového konania. V tomto konaní súd nenariaďuje pojednávanie, nevykonáva plnohodnotné dokazovanie, ale skúma osvedčenie relevantných skutočností navrhovateľom, t. j. či navrhovateľ osvedčil, že nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržaním. Predpokladá sa teda jednoznačné a hodnoverné osvedčenie nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním. Je v prvom rade povinnosťou navrhovateľa hodnoverne osvedčiť ním tvrdené nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním. Hoci súd v zmysle § 359e CMP môže sám vykonať potrebné šetrenia na overenie správnosti tvrdení navrhovateľa alebo môže vyzvať navrhovateľa, aby označil ďalšie dôkazy na preukázanie skutočností, z ktorých vyplýva, že splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním, aktivita súdu nemá nahrádzať procesnú aktivitu a procesnú zodpovednosť navrhovateľa. Z formulácie zákonného ustanovenia je jasné, že ide o možnosť a nie o povinnosť súdu, pričom je na úvahe súdu, aký postup zvolí.

33. Súd vydá vyzývacie uznesenie podľa § 359f CMP len (až) vtedy, ak už vo fáze skúmania návrhu na začatie konania a dôkazných prostriedkov, pripojených navrhovateľom na účely osvedčenia relevantných skutočností, dospeje k záveru, že osvedčované skutočnosti sa so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javia ako nanajvyš (vysoko) pravdepodobné. V prípade vážnych pochybností o uplatnenom nároku nie je namieste vydávať vyzývacie uznesenie (najmä s poukazom na zásadu hospodárnosti), a to ani s prihliadnutím na možnosť podať námietky osobami vymenovanými v § 359h CMP. Navrhovateľ, domáhajúci sa vydania potvrdenia vydržania, však v takom prípade nemôže namietat odmietnutie prístupu k súdu, pretože má možnosť domáhať sa svojho nároku inými procesnoprávnymi prostriedkami v rámci sporového konania (napr. žalobou o určenie vlastníctva).

34. Súd prvej inštancie svoj záver o neosvedčení vydržania odôvodnil v bodoch 22. až 24. (odôvodnenia jeho rozsudku) majú za to, že „navrhovateľ nemohol byť dobromyseľný, a to (práve) so zreteľom ku skutočnosti, že v darovacej zmluve ... je výslovne uvedené, že poručiťka darovala navrhovateľovi len pozemky v k. ú. M., pričom pozemok, ku ktorému navrhovateľ žiada, aby súd potvrdil vydržanie, sa nenachádza v k. ú. M., ale sa nachádza v k. ú. M. ... Dobromyseľnosť držiteľa, teda dobrú vieru navrhovateľa nemožno založiť len na jeho subjektívnom presvedčení, že mu predmetná nehnuteľnosť podľa práva patrí.“ Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil, považujúc jeho konštatovanie, že navrhovateľ nemohol byť dobromyseľný, za správne, keď uviedol, že „navyš v čase spisovania notárskej zápisnice vlastníctvo R. U. nebolo evidované na liste vlastníctva v zmysle uvedenej prídelovej listiny, predmetné bolo vykonané až v roku 2015 na podnet navrhovateľa. Rovnako nie je bez významu, že v zmysle spomínanej prídelovej listiny bolo vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti pridelené R. U. a manž. R., rod. Q., na základe čoho na LV č. XXX bola parc. č. 113/6 registra „E“ zapísaná do ich bezpodielového vlastníctva.“

35. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu tvorí z hľadiska odôvodnenia jeden kompletizujúci celok. V prejednávanej veci je z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií zrejmé, že si zabezpečili dostatok skutkových podkladov pre záver o nedôvodnosti návrhu navrhovateľa. Ak dospeli k záveru, že podmienka dobromyseľnosti (ako jedna z podmienok vydržania) splnená nebola, tento záver má dostatočný podklad v relevantných skutkových zisteniach a dostatočnú oporu v právnom posúdení.

36. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a

právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Dovolací súd nezistil, že by postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, ani že zistenie skutkového stavu by bolo natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť (porovnaj I. ÚS 6/2018), a ani že prijaté právne závery by boli v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. že by z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývali (porovnaj I. ÚS 243/07). Podľa názoru dovolacieho súdu preto prijaté skutkové a právne závery oboch súdov nižšej inštancie možno považovať za logické, dostatočne odôvodnené, vychádzajúce zo skutkových okolností veci a relevantných právnych noriem a nemožno im vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok namietanú arbitrárnosť ich rozhodnutí.

37. Z uvedených dôvodov dovolací súd aj v tejto časti považoval dovolanie navrhovateľa podľa § 420 písm. f) CSP za nedôvodné.

38. V dovolaní dovolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

39. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

40. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

41. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska tohto ustanovenia, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť príp. aj dôvodnosť dovolania. Dovolateľ je povinný tiež uviesť, ako je dovolacím súdom právna otázka rozhodovaná a doložiť konkrétne označené rozhodnutia dovolacieho súdu.

42. Právne posúdenie sa považuje za nesprávne, ak súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

43. Dovolateľ ako právnu otázku, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, na vyriešení ktorej založil rozhodnutie napadnuté dovolaním vymedzil tak, že poukázal na výklad § 130 OZ a § 134 OZ súdmi nižšej inštancie, ktoré uvedené ustanovenia vyložili podľa neho nesprávne tak, že skomplikovali nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Podľa jeho názoru mali súdy uvedené ustanovenia vyložiť tak, aby uľahčili dosiahnutie zápisu v katastri nehnuteľností po splnení predpokladov pre vydržanie podľa ustanovení OZ. Dovolateľ neuviedol, ako a v ktorých konkrétnych rozhodnutiach je dovolacím súdom uvedená otázka rozhodovaná, ale poukázal na rozhodnutie ústavného súdu zo 14. novembra 2018 sp. zn. II. ÚS 484/2015.

44. Do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ patria v zmysle judikátu R 71/2018

predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovacia prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali, použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Dovolací súd pritom pri posudzovaní prípustnosti dovolania nie je viazaný (a zároveň obmedzený) rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktoré v dovolaní označil dovolateľ (viď sp. zn. 1VObdo/2/2020, 1VCdo/2/2022, 8Cdo/278/2019). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nepatria rozhodnutia ústavného súdu, krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky ani Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri sp. zn. 3Cdo/6/2017, 3Cdo/165/2018, 6Cdo/79/2017). Pokiaľ sa riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom prípadne odkloní od právnych záverov prijatých týmito súdmi, nemôže ísť o odklon relevantný v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

45. I keď rozhodnutia ústavného súdu nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, patria jeho rozhodnutia do ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, medzi ktoré sa vzhľadom na potrebu výkladu čl. 2 CSP vo funkčnej jednote s čl. 3 CSP zaraďujú aj rozhodnutia najvyššieho, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (pozri II. ÚS 574/2021). Judikatúra ústavného súdu dotvára precedenčnú záväznosť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tom zmysle, že potvrdzuje ústavnú súladnosť dotknutej interpretácie a aplikácie právnej úpravy realizovanej najvyšším súdom. Podmienkou precedenčnej záväznosti toho-ktorého rozhodnutia nie je absolútna totožnosť so všetkými skutkovými okolnosťami prejednávanej veci. Predpokladom precedenčnej záväznosti je podobnosť týkajúca sa relevantných, ťažiskových okolností prejednávanej veci. Pokiaľ teda ústavný súd vyslovil názor na riešenie tej-ktorej otázky ako jedna z najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP), je potrebné, aby dovolací súd k tejto skutočnosti pri rozhodovaní prihliadol.

46. Z námietky dovolateľa vyplynulo, že namieta výklad pojmu dobromyseľnosť, od ktorého je možné vyvodiť oprávnenosť držby ako jedného z nevyhnutných predpokladov vydržania, zakotvených v § 134 OZ. Tvrdenie držiteľa, že mu vec patrí, a že s ňou nakladá ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné (R 8/1991). Treba pritom posudzovať, či držiteľ pri bežnej opatrnosti mal alebo mohol mať pochybnosti, či mu vec alebo právo patrí.

47. V náleze zo 14. novembra 2018 sp. zn. II. ÚS 484/2015, na ktorý dovolateľ poukázal, ústavný súd o. i. uviedol, že pri poskytovaní súdnej ochrany v súvislosti s nadobúdaním vlastníckeho práva vydržaním treba za podstatu a zmysel základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru považovať taký výklad § 134 Občianskeho zákonníka, ktorý podporuje zákonnú intenciu viesť do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom, ktorý je po stanovenú dobu objektívne presvedčený o svojom domnelom vlastníckom práve, so stavom vlastníckym. Výklad, ktorý túto možnosť vylučuje, resp. ju obmedzuje podstatným spôsobom, nemôže byť považovaný za ústavne konformný. Ústavný súd zdôraznil, že taký výklad § 134 v spojení s § 130 Občianskeho zákonníka, ktorý vo svojich dôsledkoch v značnom rozsahu a podstatným spôsobom vylučuje možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k pozemku vydržaním, treba považovať jednoznačne za neprípustne reštriktívny, nerešpektujúci podstatu a zmysel zákonného inštitútu vydržania, a teda za ústavne neakceptovateľný.

48. Z rozhodnutí súdov nižšej inštancie je zrejmé, že § 130 a § 134 OZ vyložili v súlade s uvedenými závermi, keď ich aplikáciou na zistený skutkový stav dospeli k záveru, že nakoľko z darovacej zmluvy, od ktorej pôvodne navrhovateľ odvodzoval svoje právo obhospodarovat' pozemok, jednoznačne vyplynulo, že stará matka mu nedarovala žiadny pozemok v katastri obce M., kde sa nachádza dotknutá nehnuteľnosť, a pri prejednávaní veci nebol zistený žiadny iný dôvod, pre ktorý by sa navrhovateľ mohol domnievať, že mu nehnuteľnosť patrí. Viera navrhovateľa nebola podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých bolo možné usudzovať, že jeho presvedčenie o oprávnenej držbe bolo opodstatnené, preto sa uplynutím vydržacej doby nemohol stať vlastníkom ním obhospodarovanej nehnuteľnosti.

49. Dovolací súd v danej súvislosti poukazuje na závery vyjadrené v uznesení najvyššieho súdu z 31. januára 2024 sp. zn. 4Cdo/231/2022, že jedným zo základných predpokladov oprávnenej držby je dobrá viera držiteľa, že mu vec alebo vykonanie práva patrí. Dobrá viera je psychický stav držiteľa; takýto držiteľ sa domnieva, že mu vec vlastnícky patrí, hoci v skutočnosti to tak nie je. Dobrá viera musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že toto presvedčenie držiteľa je opodstatnené a musí trvať po celú vydržaciú dobu. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery sú správa skutočností týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia veci (práva) a svedčiacie o poctivosti nadobudnutia, t. j. tzv. titulu uchopenia sa držby (objektívne oprávnený dôvod nadobudnutia držby). Posúdenie toho, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie, je potrebné vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samotného účastníka. Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom ku všetkým okolnostiam veci, sa musí vzťahovať i k titulu, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť vlastnícke právo. Takýmto titulom (právnym dôvodom) sa môže rozumieť len právny úkon, ktorým sa vec prevádza na iného vlastníka, napr. kúpna zmluva, darovacia zmluva, rozhodnutie štátneho orgánu a pod. Vývodzovanie dobromyseľnosti navrhovateľa, resp. jeho právnych predchodcov len s poukazom na dlhodobé nerušené užívanie sporných častí nehnuteľností bez akéhokoľvek právneho titulu, je v rozpore s platnou právnou úpravou upravujúcou inštitút vydržania. Dobrá viera oprávneného držiteľa, ktorá je daná so zreteľom ku všetkým okolnostiam sa musí vzťahovať i k titulu, na základe ktorého mohlo držiteľovi vzniknúť dedičské právo. Takýmto titulom (právnym titulom) sa môže rozumieť len právny úkon, ktorým sa vec prevádza na iného vlastníka, napr. kúpna zmluva, darovacia zmluva, rozhodnutie štátneho orgánu, dohoda o reálnej delbe nehnuteľností a pod., s ktorými sa v plnej miere stotožňuje.

50. Z odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií je zrejmé, že nosný dôvod zamietnutia návrhu navrhovateľa spočíval v tom, že navrhovateľ nepredložil žiadne dôkazy, z ktorých by sa dalo logicky vyvodiť, že stará matka mala vôľu darovať mu aj dotknutú nehnuteľnosť. Dovolateľom namietané nesprávne právne posúdenie, ktorým sa súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu by ako prípustný dovolací dôvod bol daný len vtedy, ak by súdy vychádzali zo skutkového záveru o preukázaní darovania dotknutej nehnuteľnosti navrhovateľovi, a až následne by posudzovali oprávnenosť držby, čo v danom prípade splnené nebolo.

51. Dovolací súd zdôrazňuje, že posúdenie okolností, z ktorých možno vyvodiť presvedčenie nadobúdateľa o dobromyseľnosti, že mu vec patrí, je otázkou skutkovou a nie otázkou právnou, ktorá za splnenia ďalších predpokladov, môže byť relevantná z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

52. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol podľa § 448 CSP.

53. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP.

54. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.